

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

5. MARTS 2016

Man kan vel ikke gøre for, at man har charme

Af Ove Eriksen

Jeg siger det med det samme: for en gangs skyld skal der ikke dvæles for meget ved musikken. Lørdagens møde med Kingo's Swing Quartet og Dario var nemlig et festfyrværkeri af godt humør og en smittende god kemi mellem orkesteret og den kendte solist.

Nu må det endelig ikke forstås som om, der var mangler på det musikalske område. Det er på ingen måde tilfældet. Kingo's kvaliteter kender vi allerede, bl.a. fra orkestrets besøg sidste år, og Dario kender vi jo først og fremmest fra "Angelique", den melodi han vandt det danske Melodi Grand Prix med tilbage i 1961.

Den undgik han naturligvis ikke, men som han sagde: "Efterhånden som tiden er gået og jeg har hørt mere og mere Melodi Grand Prix, bliver jeg gladere og gladere for Angelique!"

Showet i Kulturhuset var led i en række arrangementer, hvor Kingo og Dario tager ud og spiller på mindre spillesteder. At dømme efter præstationen i lørdags er det en **rigtig** god ide.

Eftermiddagens program blev indledt af Kingo's, der spillede deres kendingsmelodi "Stil nu ind på de danske stationer" af Erik Fiehn og "All Of Me" fra Frank Sinatras repertoire.

Men så kunne hovedpersonen ikke holdes bag

tæppet længere og introduktionen til "Angelique" fik Dario på scenen. Og fra det øjeblik ejede han ganske simpelt salen.

Trods sine 77 år er han stadig i besiddelse af en flot stemme, om end de højeste toner udfordrer. Men det blev blot til et element i de indbyrdes drillerier med Kingo's orkester, hvor især Gert Panch ved pianoet måtte lægge øre til godmodige skældud, når tonearten lå i de højeste luftlag.

Man kan tydeligt fornemme, at den unge Dario har været en populær skikkelse, ikke mindst hos den kvindelige del af befolkningen. Den dag i dag har han sta-

dig en gavtyveagtig charme og hans kontakt til publikum er ganske imponerende.

Undervejs i forestillingen gav han sig tid til at fortælle anekdoter om stort og småt, bl.a. om de mange andre kendte musikere og personer omkring musikken, som han har haft lejlighed til at møde.

Det bragte ham f.eks. omkring Gustav Winckler, som i Tyskland kom til at hedde Gunnar, fordi en "Gustav" dernede er en lidt tumpet person. Gustav bad ham om at synge en dansk tekst til den irske klassiker "Oh, Danny Boy", fordi den lå i et for højt toneleje til Gustav selv. Det blev til sangen "Du lærte mig at elske", som lå lige før et par deciderede swingnumre, nemlig "When You're Smiling" af Mark Fisher, Joe Goodwin og Larry Shay og "Hello, Dolly" af Jerry Herman fra musicalen af samme navn.

Den store komponist Kai Normann Andersen blev også tilgodeset med "Alle går rundt og forelsker sig", inden "signaturmelodien" "Man kan vel ikke gøre for, at man har charme" fra operetten "Sommer i Tyrol" af Ralph Benatzky og Robert Stolz, hvor Dario spillede en hovedrolle som tjeneren Leopold mere end 130 gange.

Enkelte af publikummerne fik en ekstra souvenir med hjem i form af en "selfie" med Dario.

Da anden afdeling startede lød der et hørligt: "Det havde jeg ikke set komme!" gennem salen.

På scenen stod nemlig Kim Larsen i Darios skikkelse, og han leverede et ualmindelig fornøjeligt potpourri over nationalskjaldens store bagkatalog. Ikke et øje var tørt, da han forlod scenen for at gå back stage og skifte tilbage til Dario.

I hans fravær spillede orkesteret "Jeg vil bygge en verden" af Harry Jensen og Knud Pheiffer.

Tilbage igen fik vi historien om, hvordan det gik til, at den lille Robertino i sin tid kom til Danmark. Det var Volmer Sørensen, der havde hørt ham synge på en bar i Rom, og engagerede ham til dansk TV.

Første afdeling sluttede italiensk med sangen "Anema e core", som på vore breddegrader er bedre kendt som "How Wonderful To Know", der var et 60er-hit med Johnny Reimar.

I pausen var Dario travlt optaget af at skrive autografer og sælge sine cd'er. Det er dejligt at opleve en kendt stjerne så ukrukket og lige til.

Til ære for Robertino sang Dario den italienske klassiker "O Sole Mio".

Ledsaget af små og store historier fra den virkelige verden, fik vi herefter i rækkefølge "Fly Me To The Moon" fra Frank Sinatras repertoire, "Gem et lille smil til det bli'r gråvej", igen med dansk tekst af Gustav Winckler og "To lys på et bord" til ære for Darios gode ven Otto Brandenburg.

Selvfølgelig skulle "Angelique" også spilles i fuld udstrækning og afslutningsvis "Hvor er livet dog skønt" – måske bedre kendt som "What A Wonderful World", som Satchmo (=Louis Armstrong) udødeliggjorde.

Bifaldet ville nærmest ingen ende tage, så et ekstranummer **måtte** komme. Det blev sunget a capella – en lille vise skrevet af Kai Normann Andersen til Co-optimisternes revy i 1935. Jeg må med skam melde, at jeg ikke kender titlen, men teksten var ganske sød og finurlig.

Alt i alt en utroligt underholdende eftermiddag i selskab med en gennemprofessionel kunstner (sagt på den allermest positive måde: han ku' i den grad sit kram!).

Jeg er også helt sikker på, at mange har fået et ganske andet indtryk af Darios formåen end det lidt stereotype, der er knyttet til Grand Prix-vinderen fra for 55 år siden.

En stor tak til MusikOasen for endnu et forrygende godt arrangement, og det var helt fortjent, at Lotte omsider fik sit store ønske opfyldt om at blive fotograferet sammen med Dario.

Nu glæder vi os til sæsonens sidste event, fredag 29. april, hvor Danmarks John er på plakaten.